
Προεδρείο: Ε. Τσέγκος, Ρ. Κλουτσινιώτη, Θ. Μπούμης.

Πρόεδρος: Συνάδελφοι, παρακαλώ να περάσετε για ν' αρχίσουμε, αν έχετε την καλοσύνη μπορείτε να προχωρήσετε και λίγο πιο μπροστά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μπορούμε να ξεκινήσουμε, είναι η απογευματινή συνεδρίαση της πρώτης ημέρας. Όπως βλέπετε στο πρόγραμμα υπάρχουν τέσσερις εισηγήσεις και θα ακολουθήσουν ερωτήσεις, σχολιασμός, παρεμβάσεις, και θα γίνει συζήτηση.

Ο πρώτος ομιλητής είναι ο κύριος Αλέκος Πανταζής,

αρχιτέκτονας μηχανικός, το θέμα του είναι: «Οι τελευταίες χωροταξικές και άλλες επιλογές "κλίμακας" και το Ρυθμιστικό Σχέδιο της Πρωτεύουσας».

Θα παρακαλέσω τους ομιλητές, προκειμένου να έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε μία σοβαρή και γόνιμη συζήτηση, να περιοριστούν στο χρόνο των 15 λεπτών που τους διατίθεται. Κύριε Πανταζή έχετε το λόγο.

Θέμα: Οι τελευταίες χωροταξικές και άλλες επιλογές «κλίμακας» και το Ρυθμιστικό Σχέδιο της Πρωτεύουσας.

Εισηγητής: Α. Πανταζής, ΑΜ.

Ευχαριστώ κύριε πρόεδρε. Είναι νομίζω αγαπητοί φίλοι και φίλες, πολύπλευρα σκόπιμο οι χωροταξικές, οι λεγόμενες αναπτυξιακές και άλλες ρυθμίσεις μεγάλης κλίμακας για την Αθήνα, να εξετάζονται τουλάχιστον σήμερα, σε συσχέτιση και με τις σύγχρονες αντιλήψεις, που επικρατούν στις χώρες των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για τον αστικό χώρο και το περιβάλλον, και σε συσχέτιση με τις αντίστοιχες τάσεις και εξελίξεις που παρουσιάζονται την τελευταία δεκαπενταετία, στον ίδιο τον ελληνικό αστικό χώρο.

Η σημαντικότερη κατεύθυνση σχεδιασμού που διατυπώνεται, τόσο στο «πράσινο βιβλίο» για το αστικό περιβάλλον 1990 από την 11η Γενική Διεύθυνση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όσο και από την ανακοίνωση «Ευρώπη 2000 προοπτικές ανάπτυξης του Κοινοτικού Εδάφους», το 1992 είναι αυτή η ανακοίνωση, από τη Διεύθυνση Περιφερειακής Πολιτικής, είναι ο δραστικός περιορισμός της συνεχιζόμενης άναρχης εξάπλωσης του αστικού ιστού και των αστικών δραστηριοτήτων.

Βέβαια στην Ευρώπη, όταν λένε άναρχη εξάπλωση δεν εννοούν αυθαίρετα, αλλά εννοούν ότι δεν είναι και εκεί τόσο συστηματικός ο σχεδιασμός και πλέον μιλάμε σε ορισμένες ευρύτερες περιοχές του παραδοσιακού τριγώνου του βορρά, Λονδίνο, Παρίσι, Κάτω Χώρες για την αστική περιφέρεια πλέον, την herban-region, περιοχή όπου υπάρχουν μόνο αστικά κέντρα, πόλεις και κωμοπόλεις.

Γιατί επισημαίνεται αυτό το πράγμα σαν μεγάλης σημασίας, ο δραστηκός περιορισμός της αστικής εξάπλωσης, γιατί αυτή η εξάπλωση, θεωρείται ότι επιταχύνει και διογκώνει, ή συμβάλλει, εν πάση περιπτώσει, με το δικό της τρόπο, στα τεράστια οικουμενική κλίμακας οικολογικά προβλήματα, όπως το φαινόμενο του θερμοκηπίου, η όξυνση βροχής και λοιπά.

Είναι ακόμη σαφές από τις παραπάνω μη θεσμοθετημένες, βέβαια, ακόμη κοινοτικές ανακοινώσεις για τον αστικό χώρο και συνδυασμό, ότι δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στη διαχείριση και ενεργοποίηση ενός ενιαίου σχεδίου-πλαισίου για την ανάπτυξη και τη βελτίωση της ποιότητας ζωής σε κάθε ευρωπαϊκή πόλη.

Ενός σχεδίου-πλαισίου και προγράμματος που να έχει ως κυρία χαρακτηριστικά και βασικές κατευθύνσεις τη διατομεακή προσέγγιση των ζητημάτων, την έντονη περιβαλλοντική διάσταση, με στόχο τη μη ρυπαίνουσα πόλη και όταν λέμε μη ρυπαίνουσα πόλη, εννοούμε να μην εξαγει τη ρύπανση ούτε στην ευρύτερη περιοχή της, την προσπάθεια για κοινωνική συνοχή στην πόλη, την ανάδειξη των ιστορικών χαρακτηριστικών της ευρωπαϊκής πόλης, ιδιαίτερα αυτών που εμπλουτίζουν την ευρωπαϊκή πολιτιστική κληρονομιά.

Και τέλος, τη λελογισμένη ελεγχόμενη ανάπτυξη στα πλαίσια της αρχής της αειφόρου ανάπτυξης.

Έτσι τηλεγραφικά, γιατί δεν παίρνει ο χρόνος και αυτή είναι μια εισαγωγή στο θέμα, πάμε τώρα ότι στον ελληνικό αστικό χώρο, η κυρία αρνητική εξέλιξη, με εντυπωσιακότερους βέβαια ρυθμούς τα τελευταία τριάντα χρόνια, απ' ό,τι στην υπόλοιπη Ευρώπη, είναι η άναρχη, αυθαίρετη, ενδοχωρική εξάπλωση του οικιστικού ιστού και των οικιστικών δραστηριοτήτων, με αιχμές του προβλήματος τα μεγάλα αστικά συγκροτήματα, τις τουριστικές πόλεις και ευρύτερες περιοχές τους, και τις περιοχές β' κατοικίας.

Την περασμένη δεκαετία, παρά τη συνεχιζόμενη διογκωση του πολεοδομικού ιστού και του αστικού πληθυσμού στο σύνολό του, εμφανίστηκαν κάποιες διαφοροποιήσεις στο μοντέλο υπερευκέντρωσης στη χώρα μας, που δεν τονίζονται.

Σημειώνουμε ότι αυτές οι διαφοροποιήσεις, όσον αφορά τον ευρωπαϊκό αστικό χώρο, άρχισαν να παρουσιάζονται μία με δύο δεκαετίες πριν από τα τέλη της δεκαετίας του '60.

Ποιες είναι αυτές. Απογραφικά στοιχεία του '91 συγκρινόμενα με αυτά προηγούμενων δεκαετιών, δείχνουν υψηλότερους ρυθμούς πληθυσμιακής αύξησης σε πολλές μεσαίες και μικρές πόλεις στη χώρα μας, από το αστικό συγκρότημα της πρωτεύουσας, της

Θεσσαλονίκης και από ορισμένες πρωτεύουσες περιφερειών.

Από άλλα στοιχεία, εμφανίζονται την περασμένη δεκαετία χαμηλότεροι δείκτες ανεργείας στα μεσαία και μικρά κέντρα απ' αυτούς των μεγάλων αστικών συγκροτημάτων.

Υπάρχουν στην ανακοίνωση «Ευρώπη 2000», μία σειρά από λόγους, γιατί ακόμα και, όχι ακόμα πιο πριν στην Ευρώπη, τα μεσαία και αστικά κέντρα προσελκύουν επιχειρήσεις, μ' ένα καλύτερο περιβάλλον με την αλλαγή της γεωγραφίας, του χρόνου, με τις νέες τεχνολογίες στις μεταφορές, όπου οι αποστάσεις μειώνονται και όλα αυτά τα πράγματα.

Η ανάπτυξη ορισμένων μεσαίων και μικρών αστικών συγκεντρώσεων, ακολουθείται από τη σταδιακή διαμόρφωση αστικών δικτύων εξυπηρέτησεων και υπηρεσιών σε επαρχιακή, νομαρχιακή και διανομαρχιακή κλίμακα και στη χώρα μας.

Παράλληλα, την τελευταία δεκαετία, είναι εμφανής η αναζήτηση κοινωνικού εξοπλισμού στον ελληνικό αστικό χώρο, αλλά οι στερήσεις στον τομέα αυτό από τις πόλεις των χωρών της Κοινότητας, είναι ακόμη εντυπωσιακές.

Το ρυθμιστικό σχέδιο και πρόγραμμα προστασίας του περιβάλλοντος της πρωτεύουσας του 1985, έχει να κάνει με όλα αυτά και έχει ορισμένα χαρακτηριστικά που έχουν αποσιωπηθεί σε αυτή τη δύσβατη περίοδο που διανύουμε.

Πρώτον, είναι χαρακτηριστικό ότι, είναι το πρώτο ρυθμιστικό σχέδιο και πρόγραμμα προστασίας περιβάλλοντος με ορατή περιβαλλοντική διάσταση.

Δεύτερον, είναι αξιοσημείωτη η προσέγγισή του σε σχέση με τα πληθυσμιακά μεγέθη της Αθήνας. Οι πληθυσμιακοί στόχοι για το 1991, επιτεύχθηκαν και σε σύγκριση με τα πραγματικά απόλυτα πληθυσμιακά μεγέθη. Η απογραφή του '91 δείχνει 300 έως 400 χιλιάδες μικρότερο πληθυσμό από τον προβλεπόμενο για το '91 στο εθνικό σχέδιο.

Δεν είναι ο πραγματικός, ο πραγματικός όμως δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος. Οι προβλέψεις του δεν απέχουν πολύ σε σχέση και με το δευτερογενή τομέα και την τάση σημαντικής υποχώρησης του ρυθμού αύξησης των εγκαταστάσεων του τομέα αυτού.

Τρίτον, οι κατευθύνσεις του, για εσωτερική αποσυγκέντρωση εξυπηρέτησεων, παρακολουθούνται από τις συνεχείς τάσεις ανάπτυξης των περιφερειακών κέντρων υπερτοπικής σημασίας, 18 τον αριθμό.

Παρά το γεγονός ότι δεν υπήρξαν μέτρα αξιόλογα για την υλοποίηση αυτής της κατεύθυνσης.

Τέταρτον, επιχειρήθηκε αναμφισβήτητα με ανεπαρκή μέσα να καθιερωθούν υπαρκτές γεωγραφικές, χωροταξικές ενότητες και ταυτόχρονα αυτοδιοικητικές υποενότητες σε άμεση σχέση με τον πρώτο και δεύτερο βαθμό αυτοδιοίκησης, στη δεκαετία του '70 είχαμε σαν σύνθημα ο κάθε δήμος να έχει το δικό του σχέδιο.

Και έχει το δικό του γενικό πολεοδομικό σχέδιο, ά-

σχετα με την ποιότητά του. Δεν υπεισέρχομαι σ' αυτό.

Πέμπτον, σε σχέση με τα προηγούμενα σχέδια, διακρίνεται από μία αντίληψη ανασυγκρότησης της πρωτεύουσας, που πλησιάζει πολύ περισσότερο σε σύγχρονες αντιλήψεις για τη διαχείριση του αστικού περιβάλλοντος μέσα από μία πολιτική διαφύλαξης-ανανέωσης των πόρων, με την ανάσχεση της διόγκωσης της Αθήνας, τη σταθεροποίηση των μεγεθών της, την αποφυγή δημιουργίας νέων πόλων συγκέντρωσης δραστηριοτήτων, ή νέων δορυφόρων νέων κέντρων ή πόλεων.

Με την ανάδειξη του ιστορικού, πολιτιστικού της χαρακτήρα, τη δραστική αύξηση, ενοποίηση και προστασία και ανάδειξη του σημαντικού της εξοπλισμού και των φυσικών πόρων.

Οι περισσότεροι από τους στόχους που αναφέρθηκαν προηγούμενα, δεν μπόρεσαν να προωθηθούν σε ικανοποιητικό βαθμό, κάποιιο καθόλου. Οι αιτίες: Η επίκληση του λεγόμενου πολιτικού κόστους. Οι αντιδράσεις ποικιλώνυμων συμφερόντων, ατολμίες, αναχρονιστικές συγκεντρωτικές διοικητικές δομές και αντιλήψεις.

Αλλά και οι αντίστοιχες τοπικιστικές υπερβολές, οι αναμφισβήτητοι περιορισμένοι πόροι σε εποχές οικονομικής ύφεσης ή κρίσης, και τέλος, αναπόφευκτες απειρίες και τομεακές προσεγγίσεις στα ζητήματα διαχείρισης του σχεδιασμού της πρωτεύουσας δε το επέτρεψαν αυτό.

Ωστόσο, τα ανησυχητικά φαινόμενα για την πορεία χωροταξικής, πολεοδομικής και περιβαλλοντικής ανασυγκρότησης της πρωτεύουσας, δεν είναι τα προβλήματα που μόλις ανέφερα.

Κατά τη γνώμη μου, είναι το γεγονός ότι τα τρία τελευταία χρόνια βρισκόμαστε μπροστά σε μια άλλη θεώρηση του σχεδιασμού για την πρωτεύουσα που αναιρεί σε σημαντικό βαθμό τους στόχους και τις κατευθύνσεις που πολύ συνοπτικά ανέφερα.

Κατά τη γνώμη μου, η απορρύθμιση των στόχων και των κατευθύνσεων του ρυθμιστικού σχεδίου του '85, συντελείται με δύο κατηγορικών παρεμβάσεις.

Πρώτον, κατ' εξακολούθηση αποσπασματικές προσθήκες και τροποποιήσεις στο νόμο 1515/85 και της πολεοδομικής νομοθεσίας. Τροποποιήσεις και προσθήκες που όχι μόνο δεν προσαρμόζονται, αλλά αντιβαίνουν στην αρχή της διαχείρισης των φυσικών πόρων και των άκτιστων εκτός σχεδίου περιοχών, με βάση την ποσοτική σταθεροποίηση, και ποιοτική αναβάθμιση της ανάπτυξης στην Αττική.

Δεύτερον, μια σειρά επί μέρους ρυθμίσεις και μέτρα χωροταξικού χαρακτήρα με σημαντικές επιβαρύνσεις στο περιβάλλον, που ακυρώνουν προσπάθειες για τον οικονομικό εκσυγχρονισμό της πρωτεύουσας, και τείνουν να διασπάσουν ακόμη και αυτή την κοινωνική συνοχή της, που είναι μία από τις πρωτεύουσες που την έχει, δεν την έχει χάσει ακόμα.

Τα τρία τελευταία χρόνια, γινόμαστε μάρτυρες ενός

άναρχου τρόπου νομοθέτησης, άναρχου τρόπου νομοθέτησης για την Αθήνα, αλλά και για όλες τις πόλεις και οικισμούς μας, με καταγιισμό προσθηκών και τροποποιήσεων σε διάφορα πολυνομοσχέδια αποκαλούμενα αναπτυξιακά, φορολογικά του Υπουργείου Δικαιοσύνης, του Υπουργείου Εσωτερικών κ.λπ.

Σημειολογικά, αυτή η νέου τύπου επιβολή διατάξεων, μέσω προσθηκών, σηματοδοτεί, δίνει το σήμα για εγρήγορση σε όλες τις πλευρές του κυκλώματος της εμπορίας της αστικής και περιφερειακής γης, για δράση και ακόμη σηματοδοτεί, δίνεται από την ίδια την πολιτεία μια ιδιαίτερη σημασία σε αυτό που λέγεται δημόσια θεσμοθετημένη παρέμβαση, για μια καλύτερη ποιότητα ζωής στην πρωτεύουσα και τις πόλεις μας.

Φαίνεται μέσα από τον τρόπο που νομοθετεί μέσω προσθηκών. Έτσι, όπως σαράντα, πενήντα χρόνια, κτίστηκε αυτή η πόλη και οι άλλες πόλεις σε αυτή τη χώρα.

Με παρόμοιες προσθήκες νομοθετήθηκαν το καλοκαίρι του 1990 τέσσερα κέντρα χωροταξικής υποενοότητας σε δημόσιες αδόμετες εκτάσεις, από τις λιγοστές απομένουσες αναπνοές για το συμφορημένο λεκανοπέδιο.

Τέσσερις καινούργιοι πόλοι του τριτογενούς τομέα, που προτείνονται με το επιχείρημα της δραστηρότερης αποσυμφόρησης του μητροπολιτικού κέντρου της Αθήνας. Από τα πράγματα, η όχι τόσο πιθανή, κατά τη γνώμη μου, υλοποίηση των περισσότερων από αυτά τα κέντρα, θα ανταγωνίζονταν εάν γινόταν, τα υπάρχοντα και αναπτυσσόμενα γειτονικά τους 18 υπερτοπικά κέντρα της περιφέρειας του λεκανοπέδιου.

Η επιχειρούμενη δε αποσυμφόρηση του κέντρου της Αθήνας, θα έτεινε να υλοποιηθεί με όρους, υπονομευτικούς των μεγάλων στόχων για την ευρύτερη περιοχή της Αθήνας.

Η πρόταση για μια ισόρροπη εσωτερική αποκέντρωση υπηρεσιών και κοινωνικού εξοπλισμού υπερτοπικής σημασίας, είναι η σχεδιασμένη αναβάθμιση και ο εμπλουτισμός των 18 σημερινών υπερτοπικών κέντρων, τα οποία έχουν διευρυνθεί σημαντικά την τελευταία 15ετία.

Η εφικτή και περιβαλλοντικά αποδεκτή πρόταση, οφείλει να είναι η δημιουργία δικτύων των σημερινών υπερτοπικών κέντρων, ανά τρία-τέσσερα γειτονικά κέντρα.

Παράδειγμα, κέντρο Περιστερίου, Αιγάλεω, Αγίων Αναργύρων, ένα δίκτυο που σημαίνει και κυκλοφοριακή σύνδεση και άλλη σύνδεση. Επίσης Κηφισιάς, Αμαρουσίου, Χαλανδρίου, Αγίας Παρασκευής.

Την ίδια λογική και κατεύθυνση της δημιουργίας νέων κέντρων χωροταξικών υποενοτήτων, εξυπηρετούν και άλλες δύο προσθήκες σε πολυνομοσχέδια του 1990 και 1991 που εισάγουν στη χωροταξία-πολεοδομία τα κτηματικά ομόλογα και την ιδιωτική ρυμοτόμηση ανά πενήντα στρέμματα.

Το κοινό γνώρισμα πίσω από τις τρεις ρυθμίσεις είναι

η πώληση της λιγοστής δημόσιας αστικής και περιαστικής γης, για τη στιγμιαία κάλυψη ταμειακών αναγκών του Δημοσίου και η παράλληλη δόμησή της. Οι συνέπειες; Αντίθετες με τους στόχους του νόμου 1515/85. Και ενισχυτικές για την ταχύτερη εξάπλωση του αστικού ιστού στην Αττική, αλλά και στα άλλα αστικά συγκροτήματα της χώρας.

Ωστόσο, αν αυτές οι ρυθμίσεις προσπαθούν να προωθήσουν την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης της γης στην Αττική με οργανωμένο τρόπο, στον τριτογενή τομέα και τον τομέα της κατοικίας, υπάρχουν και συμπληρωματικές προσθήκες που προωθούν την άναρχη και με γρήγορες διαδικασίες εξάπλωση του δευτερογενούς τομέα, καθώς και της βιομηχανίας της β' κατοικίας.

Στη χωροθέτηση και τους όρους δόμησης για το δευτερογενή τομέα, υπάρχουν δύο σχέδια προεδρικών διαταγμάτων, και μία δημοσιευμένη ήδη κοινή υπουργική απόφαση ΥΠΕΧΩΔΕ-ΥΔΕΤ, η 10537, στις 18.2.1993, πιθανόν δε θα την έχει ακούσει κανένας, η τελευταία αυτή απόφαση, βάζει το 90% των βιομηχανιών υψηλής όχλησης, να μη χρειάζονται μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, αλλά να πηγαίνουν στην Α2 κατηγορία, στη χωροθέτησή τους.

Είναι γνωστό, ότι για τα προτεινόμενα ως ΒΙΟΠΑ, ΒΙΠΑ, από το ρυθμιστικό σχέδιο Αθήνας το '85, σταμάτησαν το 1990 οι πολεοδομικές μελέτες που είχαν φθάσει στο τελικό τους στάδιο, για να χαρακτηρισθούν αυτές οι εκτάσεις ως ζώνες ελεγχόμενης ανάπτυξης. Ο λόγος είναι προφανής και για τους ανίδεους.

Να κτίζονται ως εκτός σχεδίου περιοχές χωρίς εισφορές, χωρίς υποδομές, χωρίς πράσινο, με μεγαλύτερο συντελεστή δόμησης από αυτόν που προβλέπει ο νόμος 1337/83.

Αντίστοιχα, την τροποποίηση του περιοριστικού προεδρικού διατάγματος του 84/84, δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα, έχει σταματήσει στο Συμβούλιο της Επικρατείας, αλλά επειδή δεν περνάει τώρα το Ε' Τμήμα, μπορεί να το δούμε και αυτό, επιτρέπεται έμμεσα η εγκατάσταση και νέων βιομηχανικών εγκαταστάσεων στην Αττική.

Οι νέες χωροταξικές και πολεοδομικές ρυθμίσεις συμπληρώνονται με το σχέδιο προεδρικού διατάγματος για κήρυξη ως ζώνης αγοράς συντελεστή δόμησης, του μεγαλύτερου τμήματος του πολεοδομικού συγκροτήματος της πρωτεύουσας, καθώς και με το σχέδιο προεδρικού διατάγματος για τη λεγόμενη άμεση

πολεοδόμηση που δίνεται στη δημοσιότητα αυτές τις μέρες, δεν ξέρω μήπως δόθηκε σήμερα ή και χθες, μετά τη δημοσίευση του νόμου του Υπουργείου Δικαιοσύνης.

Με αυτές τις απορρυθμίσεις, μαζί με τη διόγκωση των προσδοκιών, για αυθαίρετη ή νόμιμη δόμηση στα περισσότερα αγροτεμάχια, και διακατεχόμενα της Αττικής, δίνεται, κατά τη γνώμη μου, η χαριστική βολή στην υπόθεση της ποιότητας ζωής στην ελληνική πρωτεύουσα. Έτσι ώστε, η όποια αναφορά στα μεγάλα έργα, πολλά από τα οποία προβλέπεται να γίνουν εδώ και αρκετές δεκαετίες, να έχει πολύ πιο περιορισμένη σημασία από το είδος και τις συνέπειες των παραπάνω ρυθμίσεων, όσων πρόφθασα ν' αναφέρω.

Ανεξάρτητα, μισό λεπτό, ανεξάρτητα από τις μικρότερες ή μεγαλύτερες, αντιρρήσεις που μπορούν να διατυπωθούν για ορισμένα από αυτά τα έργα, και από το γεγονός ότι το μέγεθος, η χωροθέτηση και η διαχείριση και ο συνδυασμός, κυρίως των κυκλοφοριακών έργων μεταξύ τους, εντάσσονται σε αυτή τη νέα αντίληψη και λογική καθοδηγούμενης διόγκωσης, στην προσπάθεια άντλησης των υπολειπομένων πηγών υπεραξίας από ετούτο τον τόπο.

Αν σταθούμε με νηφαλιότητα απέναντι σε αυτές τις σπασμωδικές προσπάθειες, και είναι σπασμωδικές με την έννοια, ότι είναι αλληπάλληλες προσθήκες, αυτό δείχνει μία σπασμωδικότητα από μόνο του. Αν, λοιπόν, σταθούμε σε αυτές τις προσπάθειες, που προσπαθούν να επιβάλουν παρόμοια επιθετική πολιτική για την Ιστορία της Αθήνας, θ' αναλογιστούμε, αν σταθούμε επαναλαμβάνω με νηφαλιότητα, θ' αναλογιστούμε και τον αντιφατικό και τον αδιέξοδο και τον προσωρινό τους χαρακτήρα.

Σας ευχαριστώ.

Πρόεδρος: Ευχαριστούμε τον κύριο Πανταζή. Θα επαναλάβω για τους εισηγητές, αν και δεν ήταν ευθύνη τους που καθυστέρησαμε την έναρξη της ημερίδας, να είναι όσο το δυνατόν πιο σύντομοι.

Η κυρία Γαλύρη έχει το λόγο, αρχιτέκτων μηχανικός, με θέμα: «Χωροταξικές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις των μεγάλων έργων στην Αττική».

Θέλω ακόμη να σας ανακοινώσω, ότι την απογευματινή συνεδρίαση παρακολουθεί ο κύριος Τριποδάκης, συνάδελφος, αρχιτέκτων μηχανικός, αντιδήμαρχος της Αθήνας. Η κυρία Γαλύρη.